

4.1.2 ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่อ่าวปัตตานีอยู่ทางตอนเหนือของจังหวัดปัตตานี มีพื้นที่ทั้งหมด 74 ตารางกิโลเมตร ปากอ่าวเปิดออกสู่อ่าวไทยทางทิศตะวันตก ด้านเหนือของอ่าวจรดแหลมโพธิ์ ซึ่งเป็นสันทรายยื่นออกไปในทะเล มีความยาว 16 กิโลเมตร มีแม่น้ำปัตตานีและแม่น้ำยะหริ่งไหลลงสู่อ่าว โดยแม่น้ำทั้งสองสายพัดพาตะกอนมาทับถมภายในอ่าว ทำให้อ่าวค่อนข้างตื้นเขินและมีน้ำค่อนข้างขุ่นบริเวณปากแม่น้ำ ผลของการทับถมของตะกอนโดยเฉพาะบริเวณก้นอ่าวทำให้เกิดดอน ซึ่งมีลักษณะเป็นหาดโคลนกว้างใหญ่ และพัฒนาเป็นปายาขเลนที่อุดมสมบูรณ์บริเวณปากแม่น้ำยะหริ่ง นอกจากนั้นตะกอนจากปากแม่น้ำที่ทับถมบริเวณชายฝั่งทำให้เกิดระบบนิเวศหาดโคลน และระบบนิเวศชายเลน กระจายตลอดแนวชายฝั่งปัตตานี รวมเป็นพื้นที่ไม่ต่ำกว่า 37 ตารางกิโลเมตร ซึ่งเป็นพื้นที่หาดโคลนและปายาขเลนบึงน้ำเค็ม

ลักษณะภูมิประเทศของพื้นที่รอบอ่าวปัตตานี จำแนกตามลักษณะธรณีสัณฐานดังนี้ (ครองชัย หัตถา, 2541)

1. หาดทราย (Beach) เป็นบริเวณที่ได้รับอิทธิพลจากน้ำขึ้น น้ำลง โดยมีวัดตูดันกำเนิดดินเป็นทรายจากทะเลและเปลือกหอยต่างๆ บางแห่งมีการทับถมทำให้หาดทรายกว้างขึ้นเรื่อยๆ บางแห่งมีการกัดเซาะพังทลาย ถูกคลื่นและกระแสน้ำพัดพาทรายไปยังที่อื่น หาดทรายจึงมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาตามทิศทางของกระแสน้ำในแต่ละฤดู หาดทรายบางแห่งมีลักษณะแคบเนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของสันทรายที่อยู่ติดกับชายทะเล ทุกอำเภอที่ติดกับชายฝั่งทะเลจะมีหาดทราย ยกเว้นอำเภอเมือง ตั้งแต่บ้านบางปลาหมอ บ้านรูสะมิแล จนถึงบ้านแหลมบก ส่วนมากเป็นเลนโคลน เนื่องจากการพัดพาตะกอนจากตอนบนของอ่าวลงมาทับถมกันเป็นจำนวนมาก ทำให้ชายฝั่งบริเวณนี้มีพื้นที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

2. สันทราย (Sand Ridges) ส่วนใหญ่จะวางตัวขนานกับชายฝั่งทะเล โดยมีขนาด รูปร่าง และความยาวที่แตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับทิศทางของกระแสน้ำ ความแรงของคลื่น และอิทธิพลจากแม่น้ำลำคลอง ที่พัดพาเอาดินตะกอนมาผสมกัน สันทรายที่อยู่ห่างจากชายฝั่งทะเลมักมีอายุมากกว่า พบในอำเภอเมือง อำเภอหนองจิก และอำเภอยะหริ่ง บางแห่งเป็นสวนมะพร้าวและสวนมะม่วงหิมพานต์

3. หาดเลน (Mudflat) และที่ลุ่มน้ำทะเลขึ้นถึง (Recent Tidal Flat) ได้แก่ บริเวณที่เป็นหาดโคลน และบริเวณที่อยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งมักอยู่ระหว่างสันทรายแต่น้ำทะเลยังขึ้นถึงอยู่ ดินบริเวณนี้เป็นดินเหนียวที่เกิดจากตะกอนทะเล จึงมีการระบายน้ำไม่ดี พบในอำเภอเมืองหนองจิก อำเภอยะหริ่ง ส่วนมากเป็นปายาขเลน บางส่วนใช้ทำนากุ้ง

4. ที่ราบลุ่มน้ำทะเลเคยขึ้นถึง (Former Tidal Flat) พบบริเวณที่เคยได้รับอิทธิพลจากทะเลมาก่อน เคยมีสภาพเป็นที่ลุ่มน้ำทะเลขึ้นมาก่อน เมื่อมีตะกอนมาทับถมมากขึ้น น้ำทะเลจะไม่ท่วมถึงอีกต่อไป แต่ก็ยังมีน้ำทะเลขึ้นถึงในบางเวลา พบในเขตอำเภอเมือง อำเภอยะหริ่ง และอำเภอหนองจิก พื้นที่บางส่วนสามารถปลูกข้าวได้ บางส่วนเป็นที่ร้าง แต่อาจปรับปรุงเป็นสวนเกษตรผสมผสานได้

พื้นที่รอบอ่าว ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ราบลุ่ม มีความสูงอยู่ระหว่าง 0 – 20 เมตรจากระดับน้ำทะเล บางส่วนของพื้นที่มีการสะสมพอกพูนตลอดเวลา โดยเฉพาะบริเวณปากแม่น้ำระดับความชันประมาณ 0 – 2 %

4.1.3 ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดปัตตานีได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันตกเฉียงใต้และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ แบ่งได้เป็น 2 ฤดูกาล (คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2547) คือ

1. ฤดูฝน ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนมกราคม โดยแบ่งเป็น 2 ช่วงคือ
 - ช่วงแรก ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม – เดือนกันยายน ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งพัดจากมหาสมุทรอินเดีย
 - ช่วงที่สอง ตั้งแต่เดือนตุลาคม – เดือนมกราคม ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งพัดผ่านอ่าวไทยและมีฝนตกมาก โดยเฉพาะเดือนพฤศจิกายนและเดือนธันวาคม
2. ฤดูร้อน ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนเมษายน ได้รับซึ่งพัดจากบริเวณความกดอากาศสูงในทะเลจีนใต้ อาจมีฝนตกบ้างเล็กน้อย อุณหภูมิทั่วไปสูงกว่าช่วงอื่นๆ ช่วงเวลาที่ร้อนที่สุดในเดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม

4.1.4 แหล่งน้ำ

อ่าวปัตตานีเป็นอ่าวที่ประกอบด้วยแม่น้ำลำคลองหลายสาย (ครองชัย หัตถา, 2542) คือ

1. แม่น้ำปัตตานี มีต้นกำเนิดมาจากเทือกเขาสันกาลาคีรีบริเวณรอยต่อเขตแดนไทย – มาเลเซีย ในเขตอำเภอเบตง จังหวัดยะลา แม่น้ำปัตตานีไหลผ่านบริเวณภูเขาที่ตัวเมืองจังหวัดยะลา จากนั้นไหลลงสู่ทะเลบริเวณทางตอนเหนือของอำเภอยะรัง
2. คลองตันหยง มีต้นน้ำอยู่ที่บูเกะกาบอ และเขาหินขาวที่บ้านน้ำใส ตำบลลูโบ๊ะยิไร อำเภอมายอ จังหวัดปัตตานีได้รับการพัฒนาจากกรมชลประทานขุดลอกเป็นคลองระบายน้ำสายใหญ่ เรียกว่าคลองดีสาม (D3) ไหลไปทางทิศเหนือรวมกับคลองเขาวัง เรียกว่าคลองมายอ ผ่านตัว

อำเภอมาข่อไปรวมกับคลองกระเสาะที่บ้านถนน ตำบลถนน เรียกว่าคลองกลางสาต ไหลผ่านบ้าน โตะกอดา บ้านต้นหยงดาลอ เรียกว่าคลองต้นหยง รวมกับคลองสาบัน ไหลเลี้ยวไปทางทิศ ตะวันออกเฉียงเหนือเรียกว่าคลองชะหรีง ไหลลงคลองยามูแล้วไหลลงทะเลที่อ่าวบางปูที่บ้าน ตะโล๊ะอาโห้ อำเภอชะหรีง จังหวัดปัตตานี ความยาวประมาณ 53 กิโลเมตร

3. คลองท่าเรือ เดิมมีต้นน้ำอยู่ที่บ้านห้วยน้ำเย็น บริเวณเขาตาเมในตำบลปูโละปูโย อำเภอ หนองจิก ต่อมากรมชลประทานได้พัฒนาขุดลอกเป็นคลองระบายน้ำสายใหญ่ ชื่อคลองดีหนึ่ง (D1) และได้เพิ่มความยาวของคลองไปยังต้นน้ำ จนถึงบ้านควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ เพื่อให้รับน้ำจาก บริเวณต้นน้ำให้มากขึ้น ปัจจุบันคลองท่าเรือมีความยาว 42 กิโลเมตร ไหลจากทิศใต้ไปทางทิศ ตะวันตกเฉียงเหนือ ผ่านอำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ลงสู่ทะเลที่บ้านท่ายามู อำเภอหนองจิก

4. คลองบางเทา เดิมมีต้นน้ำอยู่บริเวณบ้านปะแฉลางา ในเขตตำบลบ่อทอง อำเภอหนองจิก ปัจจุบันได้รับการพัฒนาโดยกรมชลประทานทำการขุดลอกเป็นคลองระบายน้ำสายใหญ่ชื่อคลองดี สอง (D2) และเพิ่มความยาวไปทางต้นน้ำ เข้ารับน้ำที่บ้านทองหลา ตำบลแม่ลาน จังหวัดปัตตานี ไหลจากทิศใต้ไปทางทิศเหนือ ผ่านอำเภอหนองจิก และเลี้ยวไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือที่บ้าน บางเทา ไปรวมกับคลองกาแล และคลองท่ายามู ไหลลงทะเลที่บ้านต้นหยงเปาว์

5. คลองตุง หรือคลองหนองจิก มีต้นน้ำแยกจากแม่น้ำปัตตานี ที่ตำบลยาบี อำเภอหนอง จิกไหลไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือผ่านตำบลลิปะสะโง เกาะเปาะและตุง ไหลออกทะเลที่ตำบล บางตาวาในเขตอำเภอหนองจิกเรียกว่า คลองบางตาวา ช่วงที่เวลาไหลผ่านบ้านมะพร้าวต้นเดียว บ้านปูโละ บ้านกาเดาะ บ้านคลองวัด เรียกชื่อ คลองกาแลกูโบ และช่วงที่ไหลผ่านตำบลตุงเรียกว่า คลองตุงหยง ส่วนในช่วงต้นน้ำแยกจากแม่น้ำปัตตานี เรียกว่าคลองหนองจิก

6. คลองปาละและคลองกรือเซะ โดยคลองกรือเซะที่เชื่อมต่อจากคลองมานิงที่บ้านปาแด บองอ ตำบลตะลุโบะ ไหลขึ้นไปทางเหนือผ่านบ้านจือโระ ตำบลบานาและบ้านกรือเซะ ตำบล ต้นหยงลุโละ รวมกับคลองปาละที่บ้านดี ตำบลบราโหม ออกสู่ทะเลอ่าวปัตตานี

4.2 สถานการณ์และสภาพปัญหาของอ่าวปัตตานี (ชุกี หะยีสามแม, 2552)

4.2.1 ปัญหาทรัพยากรสัตว์น้ำ

ชุมชนรอบอ่าวปัตตานีมีประชากรทั้งสิ้นประมาณ 50,000 คน อาศัยอยู่ใน 30 หมู่บ้านรอบ อ่าว ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำการประมง มีเรือประมงขนาดเล็กที่ใช้พื้นที่อ่าวปัตตานีโดยตรงใน การทำประมงจำนวนมาก ซึ่งนับว่าเป็นพื้นที่ที่มีการประมงต่อหน่วยพื้นที่สูงที่สุดแห่งหนึ่งของ ประเทศไทย ใช้เครื่องมือประมงตั้งแต่ชนิดเก่าแก่ เช่น จมวก ไปจนถึงเครื่องมือประมงทำลายล้าง สูง เช่น อวนลากคานถาง อวนรุน เป็นต้น สภาพความเสื่อมโทรมของที่เกิดขึ้นในอ่าวปัตตานี ได้

แสดงอย่างชัดเจนจากการที่มีการอพยพออกของประชากรในชุมชน เพื่อไปประกอบอาชีพยังพื้นที่อื่น โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้านเป็นจำนวนมาก การบอกเล่าของชาวประมงที่อาศัยอยู่ในชุมชน ล้วนแล้วแต่แสดงถึงการลดลงอย่างเห็นได้ชัดของทรัพยากรในอ่าว อย่างไรก็ตามข้อมูลทางวิชาการ และสถิติต่างๆ แม้แต่ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรสัตว์น้ำโดย โดยเฉพาะที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจมีน้อยมาก จนไม่สามารถใช้ในการอ้างอิงได้ การมีอยู่ของเครื่องมือประมงประเภทที่ ผิดกฎหมาย เช่น โพงพาง เป็นต้น

4.2.2 ปัญหาทรัพยากรพืชน้ำ

อ่าวปัตตานี นับว่าเป็นพื้นที่ที่สำคัญที่สุดในการเป็นผู้ผลิตสาหร่ายทะเลโดยเฉพาะสาหร่าย ผมนาง (Gracilariasp) คุณภาพดี เพื่อการแปรรูป นอกจากนั้นแหล่งสาหร่ายทะเล ยังเป็นที่อนุบาล วางไข่ที่สำคัญของสัตว์น้ำชนิดต่างๆ อีกด้วย อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันเป็นที่ประจักษ์อย่างเด่นชัดว่า สาหร่ายทะเลที่เคยมีอยู่อย่างมากมายในอ่าวปัตตานี ได้ลดลงอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตามไม่เคย ปรากฏมีการศึกษาวิจัยและกำหนดมาตรการ และแนวทางในการที่จะอนุรักษ์และฟื้นฟูสาหร่าย ทะเลเหล่านี้อย่างเด่นชัด นอกจากสาหร่ายทะเลแล้ว หญ้าทะเลชนิดต่างๆ ในอ่าวปัตตานี อยู่ใน สถานะที่วิกฤติเช่นเดียวกัน ทั้งที่แหล่งหญ้าทะเลอ่าวปัตตานี เป็นหนึ่งในแหล่งหญ้าทะเลที่สำคัญ ของประเทศ

4.2.3 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมชุมชน

อ่าวปัตตานีกำลังได้รับผลกระทบอย่างใหญ่หลวง จากการใช้ประโยชน์ทางด้านต่างๆ อย่าง กว้างขวางโดยพร้อมเพรียงกัน เช่น การเป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมาก การทำลาย ระบบนิเวศน์ชายฝั่งเพื่อการพัฒนาด้านการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การจัดสร้างสาธารณูปโภคสำหรับ รองรับอุตสาหกรรมการประมงขนาดใหญ่ การเกิดขึ้นของท่าเทียบเรือ การละเมิดใช้เครื่องมือ ประมงที่ผิดกฎหมาย การอยู่อาศัยของชุมชนรอบอ่าวอย่างหนาแน่น และประการสำคัญที่สุดการ ได้รับความเอาใจใส่จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องน้อยมาก เป็นต้น ข้อมูลเชิงประจักษ์ได้แสดงให้เห็น ถึง ความเสื่อมโทรมของคุณภาพน้ำ ป่าชายเลน สาหร่ายทะเล หญ้าทะเล นกน้ำ สัตว์น้ำ ระบบนิเวศ อื่นๆ คือ ปรากฏการณ์ที่สามารถพบเห็นได้อย่างชัดเจนเป็นที่ประจักษ์ชัด นอกจากนี้ยังมีโลหะหนัก เช่น ตะกั่ว สังกะสี ในสัตว์น้ำดิน และในอ่าวบางบริเวณ ในปริมาณที่น่าเป็นห่วง การเปลี่ยนแปลง วิถีชีวิต สังคม อาชีพ และวัฒนธรรมชุมชนรอบอ่าวปัตตานี ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ควรได้รับการดูแล อย่างใกล้ชิด

4.2.4 ปัญหาการขาดความรู้ ความเข้าใจของชุมชนเมืองและผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรมที่อยู่บริเวณอ่าวปัตตานี

นับตั้งแต่อดีตเป็นต้นมา การให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกทางด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่ง จะมุ่งเน้นไปที่ประมงริมชายฝั่งเป็นหลัก ทั้งๆ ที่กลุ่มชุมชนที่ก่อให้เกิดปัญหาแก่ทรัพยากรอ่าวปัตตานีที่แท้จริงนั้น คือ ชุมชนเมือง โรงงานอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ดังนั้นการปรับทิศทางการให้ความรู้ และการสร้างจิตสำนึกของชุมชนดังกล่าวจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง นอกจากนั้นแล้วการปรับทิศทางการใช้องค์กรท้องถิ่นโดยเฉพาะองค์กรทางศาสนา เช่น โรงเรียนสอนศาสนาประจำหมู่บ้าน วัด และมัสยิด มามีบทบาทในการทำหน้าที่ดังกล่าวมากขึ้น นอกเหนือจากโรงเรียนต่างๆ ที่เป็นของรัฐ จึงน่าจะเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะสร้างความสำเร็จในการจัดการอ่าวปัตตานีแบบบูรณาการ

4.2.5 ปัญหาความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้ใช้ประโยชน์ทรัพยากร

โดยเฉพาะความขัดแย้งในระหว่างผู้ใช้เครื่องมือทำการประมงที่แตกต่างกันทั้งในระหว่างประมงขนาดใหญ่และขนาดเล็ก จนทำให้เกิดมีการเรียกร้องในระดับชาติ และระหว่างกลุ่มชาวประมงขนาดเล็กด้วยกัน เช่น ปัญหาการใช้เครื่องมือประมงประเภทอวนรุนประกอบเครื่องยนต์ที่ใช้เรือขนาดเล็ก และการใช้เครื่องมือประมงประเภทอวนลากคานถ่าง โดยเฉพาะชาวประมงในหมู่บ้าน เช่น หมู่บ้านรูสะมิแล บ้านบางปลาหมอ เป็นต้น

4.2.6 ปัญหาการขาดการสนับสนุนที่ต่อเนื่อง และจริงจังจากหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการดำเนินการด้านการมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติของชุมชน

ภายหลังจากที่มีการประกาศกฎกระทรวง เรื่อง ห้ามมิการใช้อวนรุนประกอบเครื่องยนต์ในเขตจังหวัดปัตตานี พร้อมมีแผนที่แนบท้ายประกอบ ลงวันที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ.2546 ประกอบกับการที่สมาพันธ์ประมงพื้นบ้านจังหวัดปัตตานีได้รับเรือตรวจการจากมูลนิธิเกษตรยั่งยืน เพื่อทำหน้าที่ช่วยลาดตระเวน ตรวจสอบการทำประมงที่กฎหมาย ปรากฏว่าได้รับความสำเร็จในระดับสูง ชุมชนประมงต่างๆ เกิดความตื่นตัว ที่จะเข้าร่วมกันอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่ง อย่างไรก็ตาม ปัญหาและความท้าทายที่จะเกิดขึ้นในการใช้เรือตรวจการในอนาคต คือ ค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่ชุมชนเองไม่มีกำลังความสามารถที่จะรับผิดชอบด้วยตนเอง และปัญหาทางด้านการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐในการร่วมตรวจการ

4.2.7 ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินนโยบายการพัฒนาอย่างไม่มีทิศทาง

การดำเนินนโยบายใช้ประโยชน์อ่าวปัตตานีอย่างไม่มีทิศทาง ได้ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ มากมายที่ส่งผลกระทบต่อทั้งโดยตรงและทางอ้อมให้แก่ชุมชน ดังเช่น (1) การประกาศเขตสัมปทานเลี้ยงหอยแครงในอ่าวปัตตานีเขตตำบลตันหยงลูโละ ในปี พ.ศ.2537 ได้ส่งผลให้เกิดการ

เรียกร้องของชุมชนขึ้น โดยการนำเสนอประเด็นที่เป็นผลกระทบจากการเลี้ยงหอยแครงดังกล่าว ด้านต่างๆ (2) ปี พ.ศ.2540 จังหวัดปัตตานีได้มีโครงการที่จะพัฒนาท่าเทียบเรือประมงปัตตานี และ ขุดลอกร่องน้ำบริเวณปากร่องน้ำอ่าวปัตตานี พร้อมทั้งปิดปากอ่าวประมาณ 1 ใน 3 ของปากอ่าวเดิม ทำให้เกิดการรวมตัวของชุมชนอีกครั้ง ในอันที่จะเรียกร้องให้รัฐบาลในขณะนั้นทบทวนโครงการ ดังกล่าว เนื่องจากอาจส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่ออ่าวปัตตานี แต่ข้อเสนอดังกล่าวมิได้รับการ รับฟัง ทำให้ปัจจุบันปากแม่น้ำอ่าวปัตตานีมีความคับแคบลง พื้นที่บางส่วนที่เคยใช้ทำประโยชน์ ทางการประมงในอดีตขาดหายไป นอกจากนั้นแล้วปัญหายังส่งผลกระทบต่อเนื่องไปยังเกษตรกรผู้ เลี้ยงกุ้ง เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของกระแสน้ำ การรुकล้าของน้ำเค็มที่ลดลง การตื้นเขินที่รวดเร็ว ขึ้นของอ่าวตอนใน โดยที่โครงการดังกล่าว ถือว่าล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในเชิงของผลที่ได้รับที่ คาดคิดไว้ก่อนที่จะเริ่มดำเนินโครงการ (3) ปี พ.ศ.2546 ได้มีการถมทะเลบริเวณเขตนิคม อุตสาหกรรมปัตตานี ทำให้เกิดความเสียหายแก่ระบบนิเวศน์ในสถานที่ดังกล่าว และก่อความเดือดร้อนแก่ชุมชนใกล้เคียงโดยตรง เป็นต้น เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความไม่เอาใจใส่ ต่อทรัพยากรชายฝั่งบริเวณอ่าวปัตตานี และการดำเนินนโยบายใช้ประโยชน์อ่าวปัตตานีอย่างไม่มี ทิศทาง